

Selailen vanhaa virsikirjaa terassilla

On syksy 2011. Lokakuu on historiallisen lämmin, ja jyvaskyläläisen kauppakeskuksen kahvilaterassilla tarkenee vielä. Tuossa vieressä linja-autot keräävät matkustajia kyytiinsä, huoltofirma vaihtaa katoksessa lamppuja, maahanmuuttaja pesee näyteikkunaa, ja tupakoiva mummo kysyy onko tässä tilaa.

Onhan tässä, istukaa toki, sanon keräillessäni pöydältä kirjojani tiiviimpään kasaan läppäriini viereen. Oletan hänen kiinnostävän kohta huomiota virsikirjoihini ja varaudun pieneen keskusteluun, mutta hän poistuukin yllättäen ohhi kulkeneen ystävättärensä seuraan. Uppoudun taas toimeeni Siionin virren 46 äärellä.

Virren alkuperäinen tekijä, **Johan Kahl**, oli kuulemma nuori kaveri kuollessaan. Itse olin 22-vuotias eli aivan kersa (ja körttiläisyyden suhteen vielä varsin syntykeeton), kun sain aikaiseksi toistaiseksi ainoan Siionin virteni (275). Kaalin Juhanni kirjoitti kymmeniä virsiä, vaikka meni edes jo 24-vuotiaana. Missä lie nuorukainen ollut tätä virttä tehdessään, en tiedä. Mutta sen tiedän, ettei ainakaan citykahvilassa espresson äärellä.

Selailen vanhoja virsikirjojen laitoksia. Kymmenen säkeistöä on **Haavio** tiivistänyt seitsemään. Hyvä niin, sillä tiivistämisen varaa kyllä tässä(kin) virressä oli. **Malmivaaran** viimeisen säkeistön kohdalla en voi olla huvittumatta vakavasta asiasta: ”Perkeleen sä Vehkeinensä kukistit sun voimallas”. Perkeleen vehkeeksi nimittäin on taloremontissa tullut nimettyä useampaakin halpistyökälyä. Tämähän on hieno remonttivirus.

No niin, ensimmäinen säkeistö on hyvä ja riimitkin valmiiksi paikallaan. Ilon tosin laittaisin soimaan kaikkialle maailmaan eikä yksistään kuolon varjoihin, vaikka kontrasteista pidänkin.

Kakkossäkeistön sanajärjestykset ovat enimmäkseen makuasioita, mutta tuosta kaiken maksamisesta tulisi kyllä monelle lainakorkojen kanssa taistelevalle perheelle uskonasia, tai oikeastaan epäuskon-. Jeesuksen hommaksi näissä velka-asioissa riittänee syntivelkojen kuittaaminen. Säkeistö on muuten hieno. Aivan yksin kuoleminen riipivyyksellä alussa on yhdistetty loppusäkeistön lastenvirsimäiseen liikuttavuuteen, kun puhutaan Taivaan isän antamasta Ystävästä.

Kolmosessa pitää muokata säkeistön loppu ymmärrettävämmäksi. Korjauksen passiivimuoto ”vietiin valta kokonaan” on tässä tapauksessa totaalisuudessaan minusta sangen vakuuttava.

Neljännän säkeistön muokkausten tarkoitus on tuoda pääsiäisen aurinkoa nykykielisesti lähemmäs kuulijaa.

6. säkeistöstä ei saa selvää, viittaako armahdus alunperin seurakuntaan vai kuulijaan. Ehdottamani ”kaikille” on toivottavasti mieluummin nöyrän toiveikas, kuin itsestään selvä toteamus. Kuoloa olisi tarjolla taas yllin kyllin, mutta jatkan siivousta edelleen sen osalta. On sen sijaan mukava kuvitella, mitä ne tavallisen arkivaivan keskelle iloa soivat taivaalliset äännet voisivat käytännössä olla. Arjen hallelujaa.

Viimeiseen säkeistöön en koske. En uskalla, eikä tarvitse. Se on juhlallinen tiivistelmä ja ajaton kertaus virren teemasta.

Havahdun tietokoneeni äärestä ydinkeskustan hälyääniin. Espresso ehti jäähtyä. On hieman hämmentynyt olo, aivan kuin olisin käynyt jossain ajattomassa ja kartalle sijoittamattomassa paikassa.

Körtiläisyys on sieluntila, sanoi en-nyt-muista-kuka. Mutta kuka minä sitten olen tällaista hommaa tekemään, pikkupoikana suurissa saappaissa. Saapa nähdä, saahan näitä ehdotuksia tehdä. Ja aina voin soittaa Jaskalle, kun rima meinaa nousta liikaa.

Hieno tämä lämmin lokakuu. Aurinko paistaa terassille. Liekö se se pääsiäisen aurinko, mietin noustessani lähteäkseni hakemaan autoa huollosta.

Mika Nuorva

1. Ilo suuri / soikoon juuri
kaikkialle maailmaan.
Päivä koitti, / Kristus voitti,
ylös nousten haudastaan.
Päivän myötä / luomistyötä
jatkaa Herra armossaan.

2. Aivan yksin / kärsimyksin
Golgatalla kuoli hän,
loppuun jaksoi, / synnit maksoi,
kantoi ristin häpeän.
Tuskaan, vaivaan / Isä taivaan
antoi meille ystävän.

3. Kuoltuansa / haudastansa
Kristus astui tuonelaan.
Siellä heille, / nukkuneille,
kertoi viestin voitostaan:
Kuolemalta / kauhealta
vietiin valta kokonaan.

4. Taakse jäivät / synkät päivät,
pyhäaamu koitti jo.
Meille loistaa, / murheen poistaa
pääsiäisen aurinko.
Nyt on meillä, / eksyneillä,
Isän kanssa sovinto.

5. Vaikka kerran / löimme Herran
ristinpuuhun pilkaten,
ruhtinaalta / voitokkaalta
anteeksi nyt saamme sen.
Vanhurskaaksi / ainiaaksi
julistaa hän syntisen.

6. Seurakunta, / synnin unta
nukkua ei enää voi.

Armahduksen, / pelastuksen
kaikille kun Jeesus toi.
Arkeen, vaivaan / virsi taivaan
ilon ääniä nyt soi.

7. Riemuitkaamme! / Laulaa saamme
uusin kirkkain sävelin.
Murtui valta / Saatanalta,
elää poika Daavidin.
Palmut taita, / tielle laita
pääsiäisen sankarin.

Siionin virsi 46, muokannut Mika Nuorva